

Arrest

nr. 289 872 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. AKKOÇ
Bampslaan 19
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2023 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. AKKOÇ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2023 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382).

Op 10 januari 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd op diezelfde dag nog aan de verzoeker ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

naam : R.

voornaam : D.

geboortedatum : xx.xx.1985

geboorteplaats: O.

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2. van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 10.01.2023 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u de volgende documenten voor: een Oekraïens biometrisch paspoort (...) uitgegeven op 19.08.2016 en geldig tot 19.08.2026, een vliegticket van Rusland (Moskou) naar Turkije (Antalya) en een vliegticket van Denemarken (Billund) naar België (Brussel).

In het kader van deze aanvraag werd u door de DVZ gehoord. U verklaarde Oekraïne voor de laatste keer te hebben verlaten tijdens de zomer van 2018. U verklaarde in België te zijn aangekomen op 08.01.2023. U verklaarde tussen uw vertrek uit Oekraïne in de zomer van 2018 en uw aankomst in België op 08.01.2023 in Rusland te zijn verbleven. U verklaarde daar een tijdelijke verblijfsvergunning te hebben ontvangen, U verklaarde sinds uw vertrek uit Oekraïne in de zomer van 2018 niet meer naar Oekraïne te zijn teruggekeerd.

U verklaarde medische problemen te ervaren. U verklaarde dat u probleem en heeft met uw knieën. We wijzen er op dat u geen enkel medisch document aanbracht waaruit blijkt dat u in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien wijzen we er op dat ook mensen in onwettig verblijf recht hebben op dringende medische hulp.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

*Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft tijdig een synthesememorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op grond van deze synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de synthesememorie zet de verzoeker hieromtrent het volgende uiteen:

“Op 24/02/2022 vindt een grootschalige invasie van Oekraïne plaats, geïnitieerd door Rusland. Hierdoor zijn aanzienlijke delen van het Oekraïense grondgebied nu door een gewapend conflict getroffen gebieden waaruit duizenden personen gevlucht of aan het vluchten zijn.

De Europese Raad veroordeelde in zijn conclusie van 24/02/2022 de niet-uitgelokte en ongerechtvaardigde militaire agressie van Rusland tegen Oekraïne. Deze werd bovendien aangemerkt als zijnde “een flagrante schending van het internationale recht en van de beginselen van het Handvest van de Verenigde Naties”.

Artikel 57/29 §1 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming [eigen onderlijning toegevoegd].”

De Raad van de Europese Unie heeft de massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne vastgesteld met het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/328 van 4 maart 2022.

Artikel 2 (1) van dit uitvoeringsbesluit stelt dat de tijdelijke bescherming van toepassing is op:

“de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen [eigen onderlijning toegevoegd].”*

Overweging 14 en artikel 2 (2) van dit uitvoeringsbesluit bieden de lidstaten de mogelijkheid om bovenstaande categorie uit te breiden tot andere personen die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

In zijn mededeling van 21 maart 2022 heeft de Europese Commissie de lidstaten sterk aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren (Mededeling van de Europese Commissie dd. 21/03/2022 met nummer 2022/C 126 I/01).

Verzoeker voldoet aan bovenstaande voorwaarden.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker reeds geruime tijd Oekraïne heeft verlaten en dat hij hierdoor niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Verzoeker komt bijgevolg niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Verzoeker stelt dat dit onjuist is. Deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken berust immers in zijn geheel op een miscommunicatie omwille van het feit dat verzoeker zowel het Engels als het Russisch onvoldoende machtig is. Bovendien moet gewezen worden op de afwezigheid van een tolk, ondanks dat verzoeker heeft aangegeven het Engels en Russisch onvoldoende machtig te zijn.

Verzoeker heeft zijn domicilieadres in Odessa, maar verplaatste zich herhaaldelijk naar het Oekraïense schiereiland de Krim. Dit was voornamelijk sedert het jaar 2018 en naar aanleiding van de aldaar georganiseerde events in het kader van de sport "windsurfen". Dit blijkt uit zijn biometrisch paspoort, meer bepaald de stempels met vermelding "Armsjansk" (stuk 5 – "Армянск"). Verzoeker ontving deze stempels steeds wanneer hij het schiereiland de Krim wenste te betreden.

Sedert het jaar 2014 werd het Oekraïense schiereiland de Krim door Rusland geannexeerd. De Europese Unie heeft steeds herhaald dat zij deze annexatie als een schending van het internationale recht erkend (stuk 9).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet opmerkt dat dit eiland niet tot Rusland behoort en ervan uitgaat dat verzoeker zich buiten Oekraïne en in Rusland bevond, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Dat verzoeker, omwille van zijn gebrekkig Engels en Russisch, zich verkeerdelijk heeft uitgedrukt, behoort uiteraard ook tot de mogelijkheden. Het laat alleszins toe om de verwarring en de fout van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent beter te begrijpen.

In de bestreden beslissing staat tevens vermeld dat verzoeker voor zijn verblijf in Rusland over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikt. De Dienst Vreemdelingenzaken laat na te onderzoeken of dit effectief het geval is. Hiermee schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel. Immers, van een overheid mag worden verwacht dat zij hieromtrent een rigoureuus onderzoek voert (in diezelfde zin: RvV23 september 2015, nr. 153.160; RvV 9 november 2015, nr. 156.249).

Verzoeker verklaart aldus dat hij in de zomer van 2018 Oekraïne niet heeft verlaten om naar Rusland te gaan.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing is verzoeker steeds in Oekraïne gebleven, meer bepaald op het schiereiland de Krim.

Verzoeker heeft Oekraïne enkel in januari 2023 verlaten. Immers, verzoeker diende zich, gelet op het feit dat het gewapende conflict meer en meer escaleerde, te verplaatsen naar de luchthaven Domodedovo, gelegen in Moskou, Rusland, om zich vervolgens te begeven naar België (met tussenstops in Antalya, Turkije en Billund, Denemarken – stuk 10).

Gelet op het bovenstaande, voldoet verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Vervolgens bepaalt artikel 57/30, §1 Vreemdelingenwet:

"Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid."

Verzoeker dient aldus een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming te verkrijgen.

Daarnaast voert verzoeker ook de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het motiveringsbeginsel, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Inzake de motivering bepaalt artikel 1 van de wet van 29 juli 1991:

"Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder:

- Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur;

- Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De verwerende partij is een dienst opgericht bij de FOD Binnenlandse Zaken, die zijn beslissingen in volle onafhankelijkheid neemt (art. 57/2 Vreemdelingenwet). De Dienst Vreemdelingenzaken is dus een administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (RvS van 2 juni 1993, nr. 43.138.). De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is een bestuurshandeling. Bijgevolg is de wet van 29 juli 1991 van toepassing.

Conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 moet de bestreden beslissing, te weten de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf, uitdrukkelijk gemotiveerd zijn. De beslissing moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet “afdoende” zijn. De Raad van State heeft reeds bevestigd in zijn rechtspraak dat een “afdoende” motivering meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (RvS 1 februari 1983, nr. 22896; RvS 14 mei 1985, nrs. 25327 tot 25330).

De motivering moet pertinent zijn. Dit betekent dat ze duidelijk te maken moet hebben met de beslissing (RvS 9 juni 1993, nr. 43259; RvS 27 september 2010, nr. 207.663).

De motivering moet draagkrachtig zijn. Dit impliceert dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RvS 28 januari 2013, nr. 222.226). De motivering zal de beslissing maar kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (A. MAST e.a., Overzicht van het Belgisch administratief recht, 2021, Wolters Kluwer, Mechelen, 928, vn. 37).

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie (A. MAST e.a., Overzicht van het Belgisch administratief recht, 2021, Wolters Kluwer, Mechelen, 928).

Gelet hierop, meent verzoeker dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd. Er wordt in de bestreden beslissing immers eenvoudigweg gesteld dat verzoeker “reeds geruime tijd Oekraïne heeft verlaten” zonder hier verder op in te gaan. Er werd ook geen rekening gehouden met de stempels aangebracht in zijn biometrisch paspoort (stuk 5), noch werden hierover vragen gesteld (stuk 8).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich in haar bestreden beslissing uitsluitend gesteund op het zogenaamde feit dat verzoeker Oekraïne heeft verlaten. Zij was echter verplicht om te onderzoeken of verzoeker daadwerkelijk Oekraïne had verlaten. Zij heeft dit niet gedaan, noch haalt zij concrete elementen aan waaruit zou blijken dat verzoeker niet langer in Oekraïne verbleef (in diezelfde zin RvV 27 januari 2022, nr. 267.301).

Daarenboven dient nogmaals onderstreept te worden dat verzoeker zowel het Russisch als het Engels onvoldoende machtig is. Verzoeker was onder de indruk van de gebeurtenissen in Oekraïne. Ook had hij last van de negatieve gevolgen van een jetlag gelet op zijn aankomst in België op 08/01/2023. Verzoeker heeft zijn verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 10/01/2023 (d.i. twee dagen na zijn aankomst in België!).

Gelet hierop en gezien verzoeker zodanig onder de indruk was, was hij niet in staat (of durfde hij zelfs niet) de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzen op de communicatieproblemen.

Dat verwerende partij daarbij stelt dat verzoeker tijdens zijn verklaring op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van deze communicatieproblemen en dat hij zelfs uitdrukkelijk “nee” heeft geantwoord op de vraag “Wenst u iets toe te voegen aan deze verklaring?”, wordt hiermee dan ook verklaard.

De motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook fundamenteel gebrekkig.

Ook meent verwerende partij dat verzoeker in het bezit is van een tijdelijk verblijfsdocument voor Oekraïne. Echter, verzoeker wenst te benadrukken dat dit geheel onwaar is. Verzoeker is geboren en getogen in Oekraïne. Verzoeker beschikt aldus over de Oekraïense nationaliteit. Hierdoor heeft verzoeker nooit nood gehad aan een tijdelijk verblijfsdocument voor Oekraïne. Bovendien blijkt nergens uit het administratieve dossier dat verzoeker over een tijdelijk verblijfsdocument beschikt. Dat verwerende partij in haar nota aanhaalt dat dit wel het geval is, is dan ook merkwaardig en niet te begrijpen.

Tevens staat in de bestreden beslissing vermeld dat verzoeker voor zijn verblijf in Rusland over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikt. De Dienst Vreemdelingenzaken laat na te onderzoeken of dit effectief het geval is. Verzoeker heeft nooit een tijdelijke verblijfsvergunning voor een verblijf in Rusland gehad, noch gekregen. Dit was bovendien niet nodig daar hij permanent in Oekraïne verbleef. Verzoeker was er immers geboren en getogen.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt met haar bestreden beslissing derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel. Van een overheid mag immers worden verwacht dat zij hieromtrent een rigoureuus onderzoek voert (in diezelfde zin: RvV23 september 2015, nr. 153.160; RvV 9 november 2015, nr. 156.249).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit wel zou hebben gedaan, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Dit middel is bijgevolg ernstig. De nota met opmerkingen van de verwerende partij kan niet worden gevolgd.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu is de bestreden weigeringsbeslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt aangegeven dat aan de verzoeker geen machtiging tot verblijf wordt toegekend, waarbij wordt verwezen naar de artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, in het bijzonder naar lid 1a) van voormelde bepaling en overweging 14 van het voormelde Uitvoeringsbesluit. De verweerder licht hierbij concreet toe waarom de verzoeker niet onder de in het voormeld Uitvoeringsbesluit bepaalde categorieën van personen valt aan wie tijdelijke bescherming wordt toegekend. Hij stelt meer bepaald vast dat de verzoeker Oekraïne reeds geruime tijd heeft verlaten en zet uiteen op basis van welke gegevens hij tot die vaststelling is gekomen.

De verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen. Hij brengt in tegendeel een kritiek naar voor die de inhoud van de opgegeven motieven betreft. Deze kritiek houdt geen verband met de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, maar wel met de tevens aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Gezien het voormelde en gezien wat hierna volgt, kan een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing verwijst, zoals hierboven reeds werd gesteld, naar de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Artikel 2, lid 1, van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 luidt als volgt:

“Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

*a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;
(...)”.*

Artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar de lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van de Richtlijn 2001/55/EG, de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten. Deze tijdelijke bescherming wordt in beginsel verleend voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en deze termijn wordt automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar. De totale periode van twee jaar kan worden verlengd voor een nieuwe periode van maximaal één jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie.

Artikel 57/30, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die

gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.”

Het staat niet ter betwisting dat de verzoeker een Oekraïens staatsburger is, die in het bezit is van een geldig Oekraïens paspoort. Het loutere feit Oekraïens staatsburger te zijn, is echter niet voldoende voor de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van de tijdelijke bescherming. Het moet immers tevens vast staan dat de betrokkene in Oekraïne verbleef vóór 24 februari 2022 en dat hij er sinds die datum ontheemd is geraakt. In die zin kan ook worden verwezen naar de operationele richtsnoeren van de Europese Commissie voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 (2022/C 126 I/01) waarin het volgende kan worden gelezen: *“De volgende categorieën ontheemden hebben in beginsel geen recht op tijdelijke bescherming als bedoeld in Richtlijn 2001/55/EG of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht: (1) Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;(...).”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag verklaard heeft dat hij Oekraïne voor het laatst heeft verlaten in de zomer van 2018, dat er een stempel van zijn vertrek in zijn paspoort staat en dat hij samen met een vriend naar Rusland reisde. De verzoeker verklaarde tevens dat hij sinds zijn vertrek uit Oekraïne in de zomer van 2018 tot zijn aankomst in België ononderbroken in Rusland verbleef alwaar hij enkel een tijdelijke verblijfsvergunning verkreeg.

De verzoeker brengt thans naar voor dat de vaststellingen in de bestreden beslissing berusten op een miscommunicatie omwille van het feit dat hij zijn verklaringen aflegde zonder tolk en hij het Engels en het Russisch onvoldoende machtig is. Thans stelt de verzoeker dat hij zijn domicilieadres heeft in Odessa en dat hij zich, voornamelijk sedert 2018, herhaaldelijk naar de Krim verplaatste om te windsurfen. Dit zou blijken uit zijn paspoort en meer bepaald uit de stempels met vermelding *“Armsjansk”*. De verzoeker verwijst hierbij naar het stuk 5 van zijn inventaris van de overtuigingsstukken, hetgeen een kopie blijkt te betreffen van de pagina's 12 en 13 van zijn paspoort. De verzoeker stelt dat de Krim niet tot Rusland behoort en dat de annexatie in 2014 door Rusland door de Europese Unie als een schending van het internationale recht werd erkend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoeker zijn verklaring op eer heeft ondertekend, zonder hierbij enige opmerking te maken omtrent zijn beweerde gebrekkige talenkennis. De verzoeker beperkt zich overigens tot een loutere bewering waar hij stelt het Russisch of het Engels niet voldoende machtig te zijn, hetgeen echter moeilijk valt te rijmen met de veelvuldige reizen naar Vietnam die uit zijn paspoort blijken en met het gegeven dat hij zelf op eer heeft verklaard dat hij sinds de zomer van 2018 tot januari 2023 in Rusland heeft verbleven. Dat de verzoeker last had van *jetlag* twee dagen na zijn aankomst vanuit Moskou, is evenmin geloofwaardig. In januari is er immers een tijdsverschil van amper twee uur. Ook de vage bewering dat de verzoeker *“onder de indruk”* was, kan niet verklaren waarom hij thans geheel tegenstrijdige verklaringen naar voor brengt dan deze die hij op 10 januari 2023 aflegde en ondertekende zonder enige verdere opmerking. Verzoekers vage beweringen kunnen geen afbreuk doen aan het gegeven dat de vaststellingen van de verweerder omtrent verzoekers verklaringen steun vinden in de stukken die voorlagen op het moment dat de verweerder de bestreden weigeringsbeslissing trof.

Voorts wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker wel degelijk heeft verklaard dat hij sinds de zomer van 2018 in Rusland verbleef en nooit terugkeerde naar Oekraïne. Deze verklaring wordt ondersteund door de

Russische (tijdelijke) verblijfsvergunning die in verzoekers paspoort is aangebracht. De verzoeker heeft de thans voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken foto's en stukken 6, 7, 8, 9 en 11 niet voorgelegd ter gelegenheid van zijn aanvraag van 10 januari 2023. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing hiervan kennis kon hebben. Hetzelfde geldt voor de thans voor het eerst naar voor gebrachte verklaring dat de verzoeker in Odessa zou hebben verbleven, maar regelmatig heen en weer ging naar de Krim om te windsurfen. Ook deze verklaring is nieuw en zij is bovendien geheel in tegenspraak met verzoekers verklaring ten tijde van de aanvraag. Ook deze nieuwe verklaringen kunnen de wettigheid van de bestreden beslissing niet vitiëren. De verweerder mocht er genoegzaam van uit gaan dat verzoekers verklaringen op eer met de werkelijkheid overeenstemmen, te meer daar in verzoekers paspoort wel degelijk op p. 17 een Russische tijdelijke verblijfsvergunning, geldig van 28 januari 2021 tot 28 januari 2024, is aangebracht. De Raad wijst er in dit kader tevens op dat de verzoeker zeer selectief verwijst naar drie stempels "Armsjansk" op p. 13 van zijn paspoort, terwijl het paspoort op andere pagina's nog een veelvoud aan in- en uitreisstempels bevat, alsook de voormelde tijdelijke verblijfsvergunning voor Rusland. Bovendien blijkt uit de stempels op p. 13 dat de verzoeker op dezelfde dag (29 juni 2019) in- en uitreisde te Armsjansk.

Waar de verzoeker nog aanmerkt dat de verweerder niet heeft onderzocht of hij wel daadwerkelijk over een tijdelijke verblijfsvergunning in Rusland beschikte, merkt de Raad op dat de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier bij zijn verklaring op eer zelf heeft verwezen naar de op p. 17 van zijn paspoort aangebrachte tijdelijke verblijfsvergunning voor de Russische Federatie. De verzoeker heeft ter gelegenheid van zijn aanvraag ook zijn paspoort voorgelegd, waarin inderdaad een tijdelijke verblijfsvergunning is aangebracht die werd verleend op 28 januari 2021 en die geldig is tot 28 januari 2024. Er valt dan ook niet in te zien welk bijkomend onderzoek de verweerder hieromtrent nog zou moeten uitvoeren.

Tot slot moet nogmaals worden opgemerkt dat verzoekers loutere, pas in het kader van het thans voorliggende beroep naar voor gebrachte beweringen dat hij Oekraïne pas in januari 2023 zou hebben verlaten, de vaststellingen van de verweerder niet aan het wankelen kunnen brengen. De verweerder heeft zich immers gesteund op de verklaring die de verzoeker op 10 januari 2023 aflegde en waarin hij op eer verklaarde dat hij in de zomer van 2018 uit Oekraïne vertrok om er niet meer terug te keren alvorens op 8 januari 2023 in België aan te komen. Er kan de verweerder dan ook geen onzorgvuldigheid worden aangewreven.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat de verweerder zich in de nota met opmerkingen heeft vergist waar hij gewag maakt van de voorwaarde om over een permanente Oekraïense verblijfsvergunning te beschikken. De verzoeker is immers Oekraïens staatsburger. Dit verweer werd echter slechts ten overvloede naar voor gebracht, zodat hierop niet verder moet worden ingegaan.

De verzoeker is er blijkens zijn betoog van overtuigd dat hij in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming, maar met de loutere weergave van zijn eigen visie op zijn zaak en zijn overige uiteenzettingen toont de verzoeker niet aan dat de verweerder de materiële motiveringsplicht en/of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden bij zijn besluit dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming, zoals gedefinieerd in artikel 2, eerste lid, a), van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

De verzoeker toont concluderend niet aan dat de verweerder op onzorgvuldig of op ondeugdelijke gemotiveerde wijze heeft geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming omdat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 2, lid 1, a), van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In de synthesememorie betoogt hij als volgt:

“Een weigering van machtiging tot verblijf in België maakt een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest uit. Het niet toekennen van een verblijf zal immers tot gevolg hebben dat verzoeker zich illegaal op het Belgische grondgebied zal bevinden. Dit onwettig verblijf zal noodgedwongen leiden tot een terugkeer van verzoeker naar Oekraïne.

Dat een terugkeerverplichting zal spelen in hoofde van verzoeker, staat dan ook onweerlegbaar vast.

Artikel 3 EVRM bepaalt:

“Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 EU-Handvest bepaalt:

“Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Heden ten dage woedt in Oekraïne nog steeds een gewapend conflict.

Verzoeker beschikt over de Oekraïense nationaliteit. Tijdens het verblijf van verzoeker in zijn land van herkomst, Oekraïne, kreeg verzoeker meermaals de vraag van het Russische leger om de Russische nationaliteit aan te nemen. Dit werd door verzoeker steeds geweigerd, met alle gevolgen van dien, zoals het toepassen van onmenselijke verhoortechnieken door de Russische autoriteiten.

Er dient benadrukt te worden dat verzoeker de Russische nationaliteit steeds heeft geweigerd en dat hij dit ook te allen tijde zal blijven doen.

Een terugkeer van verzoeker naar Oekraïne en de weigering van de Russische nationaliteit impliceren dan ook een onderwerping aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen door Rusland en diens leger.

Dat een risico bestaat dat verzoeker, na terugkeer naar Oekraïne, in een situatie zal belanden die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest valt dan ook niet te betwisten.

Daarenboven speelt een medisch probleem bij verzoeker. Verzoeker werd, en wordt nog steeds, behandeld voor een medisch probleem aan zijn onderbenen en knieën ten gevolge van een sporttrauma die verzoeker heeft opgelopen tijdens een wedstrijd in 2018 (stuk 11). Verzoeker heeft aldus nood aan (en het recht op) voortdurende, dringende medische bijstand en begeleiding. Verzoeker vreest deze bijstand en begeleiding niet te zullen krijgen bij zijn terugkeer naar Oekraïne. Ten gevolge van de bestreden beslissing wordt verzoeker op die manier dan ook blootgesteld aan onmenselijke behandelingen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geen onderzoek doorgevoerd naar de gezondheidstoestand van verzoeker. De uitvoering van dergelijk onderzoek kan niet worden geweigerd, noch kan deze worden uitgesteld naar een later tijdstip (cf. RvV 14 januari 2022, nr. 266.706).

In huidige situatie zal verzoeker hoe dan ook niet kunnen terugkeren naar Oekraïne zonder blootgesteld te worden aan de wrede gevolgen van dergelijke buitensporige oorlog.

Dit middel is bijgevolg ernstig. De nota met opmerkingen van de verwerende partij kan niet worden gevolgd.”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing er enkel toe strekt vast te stellen dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming en dus ook niet voor een machtiging tot verblijf in deze hoedanigheid. Deze beslissing verplicht de verzoeker niet om het Belgische grondgebied te verlaten en/of terug te keren naar Oekraïne. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE